

DOWLEC (2) *vb pf*

o jasne.

fut 1 pl dowlecz(e)m (1) BudBib. ◇ praet 3 pl m pers dowlekli (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII – XIX w.

Dociągnąć kogoś lub coś do określonego miejsca; trahere PolAnt (2) :

dowlec kogo, co dokąd [w tym: do czego (1), ku czemu (1)] (2): a tam iego [Jezusa] iedni za wlofy/ drudzy za odzienijé dowlekli ku mieftzu krzyżowaniá OpecŻyw 138; tedy przyniofą wżyfcy Izráelczycy do miáltá onego powrozy/ y dowlecżem ie [miasto] do potoká [et trahemus eam usque in torrentem]/ áż tám nie zoftáne y kámyká. BudBib 2.Reg 17/13.

Formacje pochodne cf WLEC.

BZ